

အချစ် လုပ်အား

မနက်ပိုင်းတွင် မင်္ဂလာပွဲကို အကျဉ်းရှုံး၍ ဧည့်ခံပွဲ
ပင် မလုပ်တော့ဘဲ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်လှူခဲ့ပြီး လူကြီးမိဘများ
နှင့် အိမ်နီးချင်းများ အရင်းအချာ လူများသော ဖိတ်၍
နံနက်စာဖြင့် ဧည့်ခံခဲ့သည်။

ဒါတွေက သတို့သမီးဖြစ်သူ မာလာတင့်၏ အစီအ
စဉ်များသာဖြစ်သည်။ ဒီလို အကျဉ်းရှုံးခဲ့ပေမယ့် ညနေပိုင်း
တွင်တော့ မာလာတင့်က သတို့သမီးဖြစ်သူ လှမောင်သွင်
၏ အကြိုက်ကို လိုက်လျော၍ သူ့သူငယ်ချင်း ကိုယ့်သူ
ငယ်ချင်း အရင်းအချာ စုစုပေါင်း (၁၀)ယောက်လောက်ကို
တော်တယ်သို့ခေါ်၍ ညစာကျွေးကာ ဘချလာနိုက်ကို
လုပ်ခဲ့သည်။

လှမောင်သွင်နှင့် မာလာတင့်ကို ဆုံတွေ့ရတာကလဲ
လှမောင်သွင်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပိုင်စိုးကြောင့်ပင်
ဖြစ်သည်။

လှမောင်သွင်တစ်ယောက် ပိုင်စိုး၏ အိမ်သို့ ဝင်ထွက်
သွားလာခဲ့ရာမှ သူ့လိုပင် ပိုင်စိုးသို့အိမ်သို့မကြာခင်
လာတတ်သော ပိုင်စိုး၏ဇနီး အသစ်စက်စက် မြင့်မြင့်သူ၏

သူငယ်ချင်းဖြစ်သော မာလာတင်နှင့် ဆုံတွေ့ရာကစ၍
ချစ်ကြိုက်ခဲ့ရကာ ယခုလို လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

လှမောင်သွင်တို့လက်ထပ်ချိန်တွင် ပိုင်စိုးက စင်္ကာ
ပုသိ အလုပ်ဖြစ်ထွက်သွားသည်မှာ (၆)လမျှပင် ကြာခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့လဲ ပိုင်စိုးက သူငယ်ချင်းတောင်းပန်စွာ
ဖြင့် လှမောင်သွင်တို့အတွက် လိုအပ်တာမှာသမျှကို
သူ၏ဇနီး မြင့်မြင့်သူမတဆင့်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

တကိုယ်ရေတကာယသမား လှမောင်သွင်က အ
ဆောင်တွင်နေသူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မာလာတင်တို့အိမ်မှာ
ကလဲ သူ့အမ လင်မယား မိသားစုနှင့် သူမအဖေနှင့်
ဦးလေးတို့ မိသားစုကလဲ တအိမ်ထဲတွင် အတူနေကြ
သည်ဖြစ်၍ ညားကာစ ဇနီးမောင်နှံအတွက် လွတ်လွတ်
လပ်လပ်ဖြင့် စိတ်အေးလက်အေး နေထိုင်ဖို့အတွက်
အဆင်ပြေစေရန်အတွက်က တကြောင်း၊ တိုက်ကြီးတစ်လုံး
နှင့် တစ်ယောက် တည်းကျန်ခဲ့မည် ဇနီးဖြစ်သူ မြင့်မြင့်သူမလဲ
တယောက်ထဲ ဖြစ်မနေစေရန်အတွက် ပိုင်စိုးသည်
လှမောင်သွင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို သူ၏အိမ်တွင်သာ
လုပ်ရန်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးပါကလဲ သူ၏အိမ်တွင်ပင်
ပျော်သလောက်နေရန် ခွင့်ပြုစီစဉ်ပေးထားခဲ့လေသည်။

လှမောင်သွင်နှင့် မာလာတင်တို့မင်္ဂလာ ဇနီးမောင်
နှံတို့ ဖော်တယ်မှနေ၍ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ကျတော့ ည
(၁၀)နာရီပင်ကျော်နေပြီဖြစ်သည်။ အသင့်ဖွင့်၍ထားသော
အိမ်ရှေ့တံခါးမှ အတွင်းသို့လှမ်း၍ ဝင်လိုက်လျှင် ကုလား
ထိုင်တွင် ထိုင်၍ ဝတ္ထုဖတ်နေသော မြင့်မြင့်သူက သူတို့
နှစ်ယောက်ကို လှမ်း၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“သူ့သူက လိုက်ခဲ့ပါဆိုတာ မလိုက်တော့ ကျွန်
တော် တင့်တင့်နဲ့တောင် ပြောရသေးတယ်”

ထိုသို့ လှမောင်သွင်က မြင့်မြင့်သူကို ပြောလိုက်
တော့မှ မျက်နှာလေး အောက်သို့ ငုံ့နေသော မာလာတင်
က သူမ၏ မျက်နှာလေးကိုပြန်၍ မေ့လားတာ
မြင့်မြင့်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“ဟုတ်သားဘဲ သူ့သူကလဲ ဘာလို့ မလိုက်တာလဲ
ဟိုမှာလဲ လူက သိပ်ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အားလုံး ကိုယ်တို့
သူငယ်ချင်းတွေဘဲဟာ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . တင့်ရယ် . . . အိမ်မှာကလဲ
သူ့သူက စီစဉ်စရာတွေ ရှိနေတော့ မလိုက်တာပါ . . . ကံ
မင်းတို့လဲ ပင်ပန်းလှပြီ နားကြတော့ ကိုယ်လဲ မင်းတို့ကို
စောင့်နေတာ ခုပဲအိပ်တော့မယ် ဟုတ်လား”

သူ့သူ့ကပြောလိုက်ရင်း ဇာတ်ထဲမှ
 စာအုပ်ကိုချကာ ထိုင်ရာမှ ဆလိုက်တော့မှ
 လှမောင်သွင်နှင့် မာလာတင်တို့ က
 သူတို့မင်္ဂလာအခန်းရှိရာသို့ မြင့်မြင့်သူကို အပြုံးဖြင့်
 နှုတ်ဆက်ရင်း ဆက်လက်ထွက်ခွာ သွားပါတော့သည်။

xxxxx

သမီးရည်းစားဘဝတွင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြင့် နေလာ
 ခဲ့ကြသော လှမောင်သွင်နှင့် မာလာတင်တို့ နှစ်ယောက်
 သား ရင်ထဲမှာ ထဒိတ်ဒိတ်ခုံရင်း ရှိုးတိုးရှုန် တန်နဲ့ မင်္ဂလာ
 အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့၏ရှေ့တွင် တွေ့မြင်နေရသော အိပ်ယာခန်း
 နားကြီးက မာလာတင်၏ ရင်ကို ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားစေ
 သလို လှမောင်သွင်၏ ရင်ထဲတွင်လဲ လှုပ်ကနဲဖြစ်ကာ
 ခံစားလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်လုံး အိပ်ခန်းထဲကို
 လှမ်းဝင်ပြီးကြတော့ လှမောင်သွင်က နောက်ချန်ကျန်ရစ်ခဲ့
 ကာ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲ၍ ပိတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ၏ နောက်နားတွင် တွေ့၍ ရပ်နေ သော
 မာလာတင်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ရာက သူမ၏ နောက်ဖက်
 သို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး မာလာတင်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို

ဂုတ်သားမွှေး မွှေးလေးကို ငုံ့၍ နမ်းလိုက်သည်။

တကိုယ်လုံး ဖျင်းကနဲ ကြွတ်သီးတွေ ဖျာသွားရ
 သော မာလာတင်က လှမောင်သွင်ကို မျက်နှာလေး
 စောင်း၍ လှည့်အံ့ကြည့်တွင်တော့ မွှေးမွှေးလေး
 ဖေါင်းနေသော မာလာတင်၏ ပါးပြင်လေးတစ်ပက်ကို
 လှမောင်သွင်က ဖိကပ်၍ နမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ကိုကို . . . အဝတ်အစားတွေလဲဦးလေကွာ . . .”

ဒီလိုမာလာတင်က တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တော့မှ
 လှမောင်သွင်၏ လက်များက မာလာတင်၏ ငါးရဲ့
 ကိုယ်လုံးလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ဣတင်ဘေးဖက်သို့
 လှမ်းလိုက်ရာက သူဝတ်ထားသော ရှပ်အင်းကျီကြယ်သီး
 တွေကို ဖြုတ်၍ ချွတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဘီဒိုကိုဖွင့်၍ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ယူကာ
 ကောက်စွပ်လိုက်ပြီး သူဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီကို ချွတ်
 ၍ ပုဆိုးကိုဝတ်လိုက်သည်။ လှမောင်သွင်တစ်ယောက်
 အပေါ် ပိုင်းတွင် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် အောက်က ပုဆိုး
 နှင့်ဖြစ်သွားသည်။ လှမောင်သွင်က မာလာတင်ကို လှမ်း၍
 ကြည့်လိုက်တော့ သူမသည် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်ကာ
 ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုဖြင့် လှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“တင် . . ခဏလေး . . နေ . .”

လှမောင်သွင်က အပြောလိုက်တွင် မာလာတင်က လှမောင်သွင်ဖက်သို့ စောင်းငဲ့၍ ခေါင်းငြိပ်ပြလိုက်သည်။

ပြောပြီးသည်နှင့် လှမောင်သွင်က အိပ်ခန်း တံခါး ဆီသို့ လျှောက်၍ လာကာ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ လှမ်း ထွက်လိုက်ကာ တံခါးကို ပြန်၍ ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ဖေးခန်းဖက်သို့ လှမောင်သွင်သည် လွှတ်၍ လာခဲ့လေသည်။

လှမောင်သွင်သည် နောက်ဖေးဖက်သို့ ခပ်သွက် သွက်ပင်လှမ်း၍ ထွက်လာခဲ့ပြီး အပေါ်အပါးသွားကာ သူ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်၍ အလာတွင် စောစောက သူ့နောက် ဖေးဖက်သို့ ထွက်အလာတွင် ပိတ်၍ထားသော မြင့်မြင့်သူ ၏ အိပ်ခန်းတံခါးသည် တထွာသာသာလောက်ဟ၍ ပွင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ထိုနေရာသို့ မြတ်၍ အသွား၌ လှမောင်သွင်သည် အခန်းထဲသို့ ငဲ့စောင်းကာ ကြည့်လိုက်မိရင်း လှမောင်သွင်၏ ခြေလှမ်းများက ရပ်၍ သွားရလေသည်။

အခန်းထဲတွင်တော့ မြင့်မြင့်သူ တစ်ယောက် ဘီဒို ရွှေတွင် ထဘီရင်လျှားလေးနဲ့ရပ်နေပြီး ဘီဒိုကို ဖွင့်လိုက်

သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ရင်လျှားထားသော ထဘီလေးကို ကွင်းလုံးချွတ်၍ ချလိုက်သည်။ ဒီမှာတင် လှမောင်သွင်၏ ခြေလှမ်းများက ရှေ့ကိုဆက်၍ မလှမ်းနိုင် တော့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြင့်မြင့်သူက သူ၏ဖက်ကို ကျောပေးထားသည် ဖြစ်၍ မောင်း၍ ကားက တင်းနေသော သူမ၏ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး တင်သားကြီးများမှာ တပေတပိုက်ကြီးဖြစ်လျက် လှမောင်သွင်၏ ရင်တွေကို မွန်းကြပ်လာစေသည်။

သူကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် မြင့်မြင့်သူက သူမ၏ ခြေ ထောက်လေးတစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ လှမ်းကာ တိုးလိုက်သဖြင့် လှမောင်သွင်ရှိရာဖက်သို့ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ တစောင်းလေးဖြစ်သွားရသဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေး လှုပ် လိုက်သောကြောင့် လှုပ်ကနဲဖြစ်သွားရသော ဝင်းမွတ်လှ သော မြင့်မြင့်သူ၏ ရင်သားစိုက်တို့သည် မောင်းတင်း၍ နို့သီးလေးတွေမှာ တော့၍ တက်နေသည်။

ပြီးတော့ ပေါင်ဖြူဖြူ တစ်တစ်လေး တဖက်က ရှေ့ သို့လှမ်းထွက်ထားသည်ဖြစ်၍ သူမ၏ ပေါင်ခြုံကြားမှာ နက်မှောင်သော အမွှေးလေးတွေမှာ လှမောင်သွင်၏ မြင်ကွင်းထဲသို့ တစ္စန်းတစ်ခုခုရောက်၍ နေပြီး တေးတစ်စောင်း

မြင်ရသည်ကပင် ပေါင်ထိပ်ဖျားထက်ပိုကာ ရှေ့သို့ မှီဖေါင်းလျက်ရှိသော သူမ၏ ပေါင်ခြံနှစ်ဖက်ကြားမှ စောက်ဖုတ်လေးမှာ ဖေါင်းဖေါင်းတစ်တစ်လေးဖြစ်ကာ တွေ့မြင်နေရသည်။ လှမောင်သွင်၏ ရင်ထဲတွင် မွန်းကြပ်၍ ပုဆိုးတွင်းမှ သူ၏လီးတန်ကြီးကလဲ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်၍ လာခဲ့ရချေပြီ။ ရမက်စိတ်တွေ ထကြွလာရာသာ လှမောင်သွင်တစ်ယောက် အခန်းထဲတွင် သူ့ကို စောင့်နေမည့် သတို့သမီး အသစ်စက်စက်လေး မာလာတင့်ကို ပြေး၍ မြင်ယောင်လိုက်သည်။

လှမောင်သွင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အသာချကာ မြင့်မြင့်သူ၏ အိပ်ခန်းရှေ့မှ လှည့်၍ ထွက်ခဲ့လေသည်။ လှမောင်သွင်တစ်ယောက် မြင့်မြင့်သူ၏ အိပ်ခန်းရှေ့မှ လှည့်ထွက်လာပြီး သူ၏ အိပ်ခန်းဝသို့ မရောက်မီလေးမှာပင် စောစောက ဟ၍ပွင့်နေသော မြင့်မြင့်သူ၏ အိပ်ခန်းတံခါးမှာ ပြန်၍ ပိတ်သွားသည်ကိုတော့ လှမောင်သွင် မသိလိုက်ပါချေ။

xxxxx

အိပ်ခန်းထဲသို့ပြန်၍ ရောက်သည်နှင့် လှမောင်သွင်သည် တံခါးကို နောက်ပြန်ဆွဲ၍ ပိတ်ရင်း မာလာတင့်ဆီသို့

လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

မာလာတင့်သည် မင်္ဂလာကုတင်ကြီးပေါ်ရှိ အိပ်ယာထူကြီးပေါ်တွင် အိပ်ခန်းတံခါးဝဖက်ကို ကျောပေးကာ တစောင်းလေးလှဲ၍နေပြီး သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် စောင်တလည်ကို လွှမ်းခြုံ၍ထားသည်။

မာလာတင့်၏ ကိုယ်ပေါ်မှ စောင်မှာ သူမ၏ တကိုယ်လုံးကို လုံခြုံစွာ ဖုံးအုပ်ထားနိုင်သည် မဟုတ်ဘဲ အောက်ဖက်တွင် ခပ်ကွေးကွေးလေးဖြစ်၍ နေသော သူမ၏ ခြေထောက်လေးများ၏ ဒူးဆစ်လေးကထိသာ ဖုံးထားပြီး ဖြူဖွေးသွယ်ပျောင်းသော သူမ၏ ခြေသလုံးသားလေးများမှာ လှပ ကျော့ရှင်းစွာဖြင့် ထွက်ပေါ်နေကြသလိုခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ဖက်တွင်လည်း သူမ၏ ဝင်းဝါပြည့်ဖြိုးသော ပုခုံးသားလေးမှာ ရှုချင်စဘွယ်လေး ထွက်ပေါ်၍နေသည်။

လှမောင်သွင်သည် ကုတင်ဘေးသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး သူ၏ကိုယ်ပေါ်မှ စွပ်ကျယ်အင်းကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှမောင်သွင်က ကုတင်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ တက်လိုက်ပြီး သူမ၏ ဘေးမွေ့ယာထက်သို့ လှဲချလိုက်ရာက မာလာတင့်၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိ စောင်လေးကို လက်တဖန်

ဖြင့် ဆွဲ၍ အဖယ်လိုက်တွင် မာလာတင့်၏ ကိုယ်လုံးလေး
 သည်လဲ တပါတည်း စောင်းရက်မှ ပက်လက်လေးလှန်
 လိုက်သည်။ လှမောင်သွင်၏ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခွန်၍ သွား
 သည်။ ပက်လက်လေးဖြစ်သွားသော မာလာတင့်၏
 ကိုယ်လုံးလေးပေါ်တွင် အဝတ်အစားဟူသမျှ ဘာတစ်ခုမျှ
 မရှိသဲ မာလာတင့်သည် ကိုယ်လုံးတီးလေးဖြစ်၍ နေကာ
 ဝင်းဝါသော တင်းရင်း၍ နေသည့် သူမ၏ အဝတ်မဲ့
 ခန္ဓာကိုယ်လေးက လှမောင်သွင်ကို စောင့်ကြို၍ နေချေ
 သည်။ လှမောင်သွင်တစ်ယောက် မာလာတင့်၏ ကိုယ်
 လုံးလေးကို တပ်မက်စွာမြင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် စောစောက
 သူတွေ့မြင်ခဲ့ရသော မြင့်မြင့်သူ၏ အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေး
 က သူ၏ အမြင်အာနိသ်သို့ ရောက်၍ လာပါသေးသည်။

မာလာတင့်၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ ငါးရုံကိုယ်လုံးလေး
 ဖြစ်ပြီး မြင့်မြင့်သူ၏ ကိုယ်လုံးလေးကတော့ ကာယအလှ
 မယ်တွေ့ဆိုက်ဖြစ်ပြီး အချိုးအစားကျန၍ လှပလှသည်။

ရင်ခွန်သံတွေတဒိန်းဒိန်း မြည်ဟိန်းရင်း တုံ့ယင်
 လှုပ်ရှားနေသော လှမောင်သွင်၏ လက်များသည်
 ပက်လက်လေး ဖြစ်နေသော မာလာတင့်၏ အဝတ်မဲ့
 ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကို ပွတ်သပ်ဆုတ်ချေဖြစ်ညစ်နေသည်။

သူမကို တကယ်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လှီးခွင့် ကြုံကြုံတော
 မလှီးရက်သလိုဖြစ်နေပြန်သည်။ လူကနေချင်ပေမဲ့ လဲ
 ရမက်သွေးတွေက နေလို့ မရ။ လှမောင်သွင်၏ အနမ်း
 ကရှိက် အပွတ်အသပ်တွေ အောက်တွင် ငါးဖယ်ပျံသလို
 လူးလွန်လှုပ်ရှားနေသောမာ လာတင့်၏ အပေါ်သို့
 လှမောင်သွင်က ရင်ချင်းအပ်၍ မှောက်ချလိုက်သည်။

ခြေခြင်းလိမ်ကျစ်ထားတဲ့ သူမရဲ့ ပေါင်တွေကို ဆွဲ
 ဖယ်ပြီး ဘေးတဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ ကားထုတ်ပစ်လိုက်
 သည်။ မာလာတင့်လဲ ရှက်ကြောင်စွာနှင့်ပင် သူမ၏ ပေါင်
 တွေကို ပြန်ရုလိုက် လှမောင်သွင်က ပြန်ပြီး ဆွဲခွာလိုက်နဲ့
 ရင်တုန် လှိုက်မောစွာ ခံစားမှုတွေက နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်တွင်
 သိမ့်သိမ့်တုန်ပြီး ခံစားနေရသည်။

ဒီလိုရုန်းရင်း ဖယ်ရင်းနဲ့ ညင်သာစွာဖြစ်နေတဲ့
 ကြားကပင် လှမောင်သွင်သည် တဖြေးဖြေး မာလာတင့်၏
 ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် နေရာရလာလေသည်။

လှမောင်သွင်၏ လက်တစ်ဖက်က မာလာတင့်ရဲ့
 စောက်ဖုတ်ပေါ် အုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်
 တော့ စိုစိုစွတ်စွတ်လေးဖြစ်နေသည်ကို စမ်းမိလိုက်သည်။
 ပွတ်ရင်းသတ်ရင်းဖြင့် လှမောင်သွင်၏ လက်က

က မာလာတင်၏ အဖုတ်ထဲကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

မာလာတင်၏ ကိုယ်လုံးလေးသည် တွန့်ကနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး လှမောင်သွင်၏ လည်ပင်းကို ဆွဲ၍ ဖက်ပြီး တင်းတင်းနေအောင် ဖိကပ်ပစ်လိုက်ရှာသည်။

ဒါပေမဲ့လှမောင်သွင်၏ လက်ခလယ်က မာလာတင်၏ အဖုတ်ထဲသို့ အဆုံးထိ ထိုးလို့မရဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရသလောက်ဖြင့် သွင်းလိုက် ထုတ်လိုက် လုပ်နေရာက . .

လှမောင်သွင်သည် သူ၏ ပါးစပ်နားတွင် ရောက်နေသော မာလာတင်၏ နို့ကိုပါးစပ်နဲ့ ဆွဲပြီး စို့ပစ်လိုက်သည်။

“အား အား . . အားယား . . ယား . . ယားတယ်ကိုကို . . ”

မာလာတင်က မပွင့်တပွင့်ညှိုးရင်း မရုန်းသား ရုန်းနေပြန်ပါသည်။ အသက်ရှူသံတွေကလဲ မြန်ဆန်၍ လာသည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် ငုံ့ခဲထားသောနို့သီးခေါင်းလေးကို လျှာလေးနဲ့ ကလိပြီး သွားနှစ်ခုကြားမှာ ညှပ်ကာ မနာတနာလေး ဖိကပ် လိုက်မိသည်။

မာလာတင် တစ်ယောက် ခါးလေး ကော့ရင်လေး

မောက်ကြွပြီး အသံထွက်အောင် ညှိုးညှိုးလိုက်သည်။

“တိုး . . ဟင်းဟင်း . . နိုး . . ကျွတ် . . ကျွတ်”
“နာလို့လား . . တင့် . . ”

“အင်း . . ဟင့်အင်း . . အ . . အ . . တဖျိုးကြီးကဲ ကိုကို . . ”

သူမခမျာ တိုးတိုးလေး ကြိုက်ပြီး ပြေရှာသည်။ လှမောင်သွင်က ကျန်သေးတဲ့ နို့တစ်ဘက်ကို ပါ မလွတ်တမ်းဖမ်းစို့ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ မာလာတင်တစ်ယောက် ခါးလေး ကော့ကာ တကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်နေရှာသည်။

သူမ၏ အောက်ပိုင်း စောက်ဖုတ်ကို ထိုးနှိုက်နေသော လှမောင်သွင်၏ လက်တစ်ခုလုံး အရည်တွေ စိုရွဲလာပြီဖြစ်သည်။ ဒါလောက်နဲ့ရပြီဆိုသော သဘောဖြင့် လှမောင်သွင်က သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် ခူးထောက်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီး သူမ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲတင်လိုက် သည်။ အရည်တွေ နှုန်းစို ပင်းလက်နေသော မာလာတင် ၏ စောက်ဖုတ်လေးသည် ခုံးကြွပြီး အနဲငယ် အပြလေး ဖြစ်နေသည်။

လှမောင်သွင်တစ်ယောက် စက်သတ်မရာတဲ့ ပြုံးပဲ့စိတ်တွေ တအားကြွတက်လာသည်

ထို့ကြောင့်ပင် လီးနှင့် စောက်ဖုတ် ချိန်သားကိုက်
စောက် လှမောင်သွင်က သူမ၏ လီးကြီးကို လက်နှင့်ကိုင်ပြီး
သူမစောက်ခေါင်းပေါက်ဝကို ထိုးထောက်လိုက်ပြီး သူမ၏
ခါးလေးကို စုံကိုင်ဆွဲလိုက်ရင်း ဖိတိုးမိလိုက်သည်။

“ပလွတ်” ဆိုသော အသံက ညံ့ကနဲထွက်သွား
ရလေသည်။ လှမောင်သွင်ရဲ့လီးထိပ်ကြီးဟာ သူမ၏
စောက်ဖုတ် ကလေးထဲသို့ သိပ်ကနဲ ကျွပ်ဝင်သွားတာကို
သိလိုက်ရသလို မာလာတင့်ခမျာ . .

“အိုး . . ” ဆိုပြီး လှမောင်သွင်၏ လက်တွေကို မမှီ
မကမ်းလှမ်းပြီး ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

မာလာတင့်၏ မျက်နှာလေးတစ်ချက် မဲ့သွားတာနဲ့
လှမောင်သွင်က ဆက်ပြီး မသွင်းသေးဘဲ သူ့ခမျာ
နာသွားမှာဘဲဆိုသော အသံဖြင့် ခဏနားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ လှမောင်သွင်၏ လက်တွေက သူမ၏ ဝင်း
မွတ်နေသော ပေါင်များကို လျှောက်၍ ပွတ်သပ်ပေးနေမိ
သည်။ ခဏအကြာမှာဘဲ မာလာတင့်က ငြိမ်သွားသဖြင့်
လှမောင်သွင်က သူမ၏ ခါးလေးကိုပြန်၍ ကိုင်ဆွဲပြီး တစ်
ချက်ဖိ၍ သိပ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဗျစ် . . ဗျစ် . . အား . အီး . . ကျွတ် . . ကျွတ်

. . နာတယ် . . ကို ကို . ကိုကို . . နာတယ်”

လှမောင်သွင်၏ ရှည်လျားတုတ်ခိုင်လှသော လီးကြီး
တစ်ဝက်မျှ နစ်ဝင်သွားသောအခါတွင် မာလာတင့်ခမျာ
နာရှာလွန်းလို့ထင်၏။ အပေါ်ပိုင်းတစ်ခုလုံး သိသိသာသာ
ရမ်းခါနေ၏။ နဖူးဆံစနဲ့ နှာသီးဖျားလေးမှ ချွေးစေလေး
တွေ စို့လာသည်။

လှမောင်သွင်သည်လဲ မာလာတင့်လိုပင် လီးတန်
ကြီးတလျှောက်မှာ တင်းကျပ်စွာ ဖြစ်ညစ်ဆုတ်နယ်
ထားသလို ဖြစ်နေပြီး ပူထူနာကျင်၍နေသည်။

လှမောင်သွင်က မာလာတင့်ကိုသနားလာပြီး အ
လိုက်သင့်ပင် သူမ၏ အပေါ်သို့ဝမ်းလျှားမှောက်ချလိုက်ပြီး
သူမ၏ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာ
ကို ဖိကပ်စုပ်ယူကာ နမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပြည့်တင်းမာခဲ၍နေသော သူမ၏ နို့အုံ
လေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုတ်ကိုင် ဖျစ်ညစ် ပွတ်သပ်
ပေးနေမိသည်။ ထိုမျှတင်မက လှမောင်သွင်၏ လက်က
သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးတစ်လျှောက်နှင့် ဝမ်းပြင်းသား
ရှုပ်ရှုပ်လေးကို အသာအယာပွတ်ပေးနေမိသည်။

လှမောင်သွင်၏ အပွတ်အသပ် အနမ်းတွေကြောင့်

မလာတင့်သည် နာကျင်မှုတွေ တစထက် တစ ပျောက်
ကင်း လာရုံမျှမက ရမက်စိတ်များပင် ကြွ၍လာရလေ
သည်။ မာလာတင့်တစ်ယောက် တွန့်လိမ်နေမှုတွေ၊
ပျောက်သွားပြီး လှမောင်သွင်ကိုပင် အနမ်းတွေနှင့်
တုံ့ပြန်လာတော့သည်။

ဒါကြောင့်ပင်လှမောင်သွင်က သူမ၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်
ကို ဆွဲကိုင်အားပြုပြီး တစ်ချက်မျှ ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ဖိသိပ်
လိုက်ရပြန်သည်။

“ဗျစ် . . မြီ . . အား . . ဟင်း . . ဟင်း . . ”

ဒီအသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းလေးထဲ
တွင် မြည်ဟီး၍ သွားရသည်။

လှမောင်သွင်၏လီးသည် မာလာတင့်၏ စောက်
ဖုတ်လေးထဲမှ ကန့်လန့်ခဲနေသော အရာလေးကို ထိုး
ပြီး တိုးဝင်သွားရာက လီးတန်ကြီးမှာ အရင်းထိ တစ်ချောင်း
လုံး ဝင်၍ သွားပြီဖြစ်သည်။ မာလာတင့်ခမျာလဲ ချွေးပြ
နေရှာသည်။ ခေါင်းလေး ဘယ်ညာရမ်းခါနေရင်း တအား
အားနဲ့ ငယ်သံမါအောင် အော်နေရှာသည်။

လှမောင်သွင်က သူမ၏ ရမ်းခါနေသော ဦးခေါင်း
လေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ညှပ်သိပ်လိုက်ပြီး သူမ၏ ချွေးပြ

နေသော ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို တံရွိုက်မက်မက်ဖြင့် နမ်းပျတ်
လိုက်သည်။ ထို့ပြင် မာလာတင့်၏ နှာသီးဖျားလေးကိုလဲ
မချင့် မနဲဖြင့် ငုံ့ကိုက်လိုက်မိပြန်သည်။

“အီး . . ဟင်း . . နာလိုက်တာ ကိုကိုရယ် ဟင်း
. . ဟင် . . တင့်ဟာလေး ကွဲသွားပြီလား မသိဘူး . .
စပ်ဖျင်းဖျင်း . . ” “အီး . . ဟုတ်လား တင် . . ”

ဆိုပြီး လှမောင်သွင်က ခူးတုတ်ထိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်
မိသည်။ အဲသလို ထိုင်လိုက်တော့ အရင်းထိ နစ်ဝင်နေ
သော လီးတန်ကြီးသည် သုံးပုံတစ်ပုံခန့် ပြန်၍ ထွက်လာ
သည်။ ပြန်ထွက်လာတဲ့လီးတန်ကြီးရဲ့ အပေါ်မှာ စိရွဲနေ
တဲ့ အရည်တွေကြားမှာ သွေးစ သွေးနုလေးတစ်ချို့ကို
တွေ့လိုက်မိသည်။

ပြီးကနဲတော့ လှမောင်သွင် တစ်ယောက် စိုးရိမ်
သွားမိသည်။ ပြီးတော့မှ မာလာတင့်ဆိုတဲ့ အပျိုစင်လေးကို
လိုးလိုက်လို့ အပျိုမှားပေါက်ပြီး သွေးစလေးတွေ ထွက်လာ
တယ်ဆိုတာကို တွေးမိလိုက်ပြီး လှမောင်သွင်၏ ရင်ထဲတွင်
ဖျင်းကနဲဖြစ်၍ သွားရသည်။

ထို့ပြင်ပင် လှမောင်သွင်က ဆက်၍ မလိုးသေးဘဲ
သူမ၏ ဆီးခုံပေါ်က မဲနက်၍ ခွေကောက်နေသော စောက်

မွေးလေးတွေကို ဆွဲယူပွတ်သပ်နေမိသလို လီးကြီး တစ်ကံ
ကျော်ကျော်နစ်ဝင်နေသော သူမ၏ စောက်ဖုတ် နှုတ်ခမ်း
သားလေးခွေကိုလဲ တယုတယုဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးနေမိ
သည်။ စောက်မွေးလေးတွေ ဆွဲလိုက် စောက်ပတ် နှုတ်
ခမ်းသားလေးတွေကို ပွတ်လိုက်နဲ့ လုပ်နေပြီး ခဏအကြာ
မှာပင် . .

“ယား . . ယားပါတယ် ဆိုမှဘဲ ကိုကိုကလဲ ဘာတွေ
လျှောက်လုပ်နေပြန်တာတုံး”

“အခု နာသေးလား တင့်”

“ဟင့် အင်း မနာတော့ဘူး ယားတယ်”

“နာရင် ကိုကိုပြန်ချွတ်လိုက်မယ်လေ တင့် . . ”

“ဟွန် မနာတော့ပါဘူးဆိုမှ ပြန်နှုတ်မလေး
ဘာလေးနဲ့ ကဲ မထူးဘူး နာချင်သလောက် နာ ကွဲချင်သ
လောက်ကွဲ ကိုကိုသဘောရှိလုပ် . . ”

ဆိုပြီး မာလာတင့်က ခါးလေးကို ကော့ကော့
ပေးရှာသည်။ လှမောင်သွင်က သူ့စကားလဲ ဆုံးရှော
ဇူးထောက် အနေအထားနဲ့ဘဲ သူပေါင်တွေကို ဆွဲကိုင်ပြီး
လီးကို အသာလေး ဖိသိပ်လိုက် တစ်ခါ အသာပြန်ချွတ်
လိုက်နဲ့ လုပ်ပေးနေသည်။ အတန်ကြာအောင် လုပ်ပေးနေ

တော့ . . “ဟင်း . . ဟင်း . . အား ကိုကို . . တင့်
. . တင့် ရင်ထဲမှာ အခံရသိပ်ခက်နေပြီ . . နာနာသာ
. . ဆောင့်ပေးပါတော့ ကိုကိုရယ် . . ”

မာလာတင့်၏ မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားလာရ၍ ပွင့်
လင်းစွာဖြင့် တောင်းခံမှုသည် လှမောင်သွင်၏ ရမက် ဆန္ဒ
များကို ပီးထိုးပေးသလိုဖြစ်သွားသည်မို့ . . လှမောင်သွင်
က သူမ၏ ခါးအောက်ကို လက်တစ်ဖက် လျှိုသွင်းပြီး
လက်တစ်ဖက်က သူမ၏ ပုခုံးတစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး မနား
တမ်း ဖိဆောင့်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဗျစ် . . ပလွတ် . . ဖွတ် . . ဖြတ် . . ”

“အင့် . . ဟင့် . . ဟင်း . . အိုး . . အား . . ဇိုး”

ပြည့်သိပ် ကျပ်တည်းစွာဖြင့် လှမောင်သွင်၏ လီး
တန်ကြီးသည် သူမ၏ စောက်ခေါင်းထဲသို့ အဆုံးထိ နစ်ဝင်
သွားလေတိုင်း မာလာတင့်၏ နှုတ်ဖျားက အသံပေါင်းစုံ
ဖြည့်နေတော့သည်။ တစ်ချက်တွင်တော့ လှမောင်သွင်က
ကားပါးတရ ပစ်ကြုံး၍ လိုးလိုက်သည်။

“ဗျစ် . . ထုတ် . . အား . . ဟင်းဟင်းဇိုး”

“နာသွားပြန်ပြီလား တင့်”

“မ . . မနာဘူး . . ကိုကို . . အောင့်သွားတာ

.. ဆောင့် ဆောင့် .. တင့် ဟိုဟာထဲက တစ်စစ်နဲ့ သိပ်အနေခက်နေပြီ .. ”

“စိတ်ချ .. တင့် စိတ်ကြိုက် ကိုကိုလုပ်ပေးမယ်”

ဆို၍ လှမောင်သွင်သည်တအားကြုံး၍ကြုံး၍ ဆောင့်လှီးတော့သည်။

“ဖွတ် .. ခြံ .. ဖြုတ် .. သွတ်”

“အင် .. အား .. အင်း .. ဆောင့်ကိုကို .. ဆောင့် .. နာနာဆောင့် .. အား .. နှိုး ဟင်းဟင်း”

နှစ်ယောက်သား နှာမှုတ်သံများပြင်းထန်၍ လာသည်။ လှမောင်သွင်၏ တကိုယ်လုံးမှာလဲ တဖျင်းဖျင်းဖြင့် ကြက်သီးတွေထနေသလို သိပ်ကိုကောင်းနေပြန်သည်။ စောက်ဖုတ်ထဲကလဲ လီးတန်ကြီးကို လက်နဲ့ပ ဆုတ်ကိုင် ဖျစ်ညစ်နေသလို ဖြစ်နေတော့ အရသာထူး အတွေ့ထူးတွေ နှင့် လှမောင်သွင်မှာ အရသာတွေ ထူးကဲ၍နေရလေသည်။ မာလာတင်၏ စောက်ခေါင်းထဲမှ လီးတန်ကြီးကို ဆွဲထုတ်တဲ့အခါတွင် လက်နဲ့လီးကြီးကို ဆွဲထားသလိုနှင့် ဖြစ်ပြီး လီးတန်ကြီးကို စောက်ခေါင်းထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သောအခါတွင်လည်း လီးတန်ကြီးကို လက်နဲ့ တအား ဆုတ်ကိုင်ပြီး အရည်ပြားကို ဆွဲလှန်လိုက်သလို ခံစားရကာ

အရသာထူးလှသည်အတွက် လှမောင်သွင်မှာ ကြာရှည် ကောင့်ပြီးမခံနိုင် ဖြစ်လာရတော့သည်။

“ဆောင့် .. ဆောင့် .. ကို ကို .. တင့် .. စောက်ဖုတ်ထဲက .. တဖျစ်ဖျစ်နဲ့ ဖြစ်လာပြီ .. ”

ဆိုတဲ့ အသံဖြင့် အတူ မာလာတင်သည် လှမောင် သွင်၏ လည်ပင်းကို မမိမကမ်းလှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ခါးကို တအား ကော့ကော့နှုတ်နေရာပြန်တော့ .. လှမောင်သွင် က တအား ဖိဖိပြီး ဆောင့်မိသည်။

“ဗျစ် .. သွပ် .. ပလွတ် .. ဖွတ် .. ဆောင့် .. ဆောင့် .. နာနာ .. အား .. အား .. ဟား .. ကင်း .. အား .. ”

မာလာတင်သည် ထိုကဲ့သို့ အသံထွက်အောင် ငြိုးငြိုး ရင်း ခါးလေးကို တအားကော့ကော့ပေးရင်းက လှမောင် သွင်ကို တင်းတနဲ နေအောင် ခေါင်းထောင်၍ တအား ဆွဲဖက်လိုက်ပြီး သူမ၏ ခေါင်းလေးသည် ခေါင်းအုံ ပေါ်သို့ ပြန်၍ ကျသွားရာက ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်သွားပြီး ငြိမ်သက် သွားရှာသည်။

“ဟင့် .. ဟင့် .. အား အား .. တင့် ဘာဖြစ် တာလဲ ဟင် .. ”

လှမောင်သွင်က တမင်မေးလိုက်သည်။ မာလာတင့်
က ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ရှာဘဲ ခဏကြာမှ . .

“အင်း . . ကို . . တင့် . . ဘာ . . ဘာ ဖြစ်သွား
ပွန်းမသိဘူး တင်စောက်ဖုတ်ထဲက စစ်ကနဲ ကျင်ကနဲဖြစ်ပြီး
တကိုယ်လုံး တုန်တက်သွားတယ် . . ပြီး . . ပြီးတော့
ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ မောသလိုကြီးဖြစ်သွားတယ်”

“အခုရော ဘယ်နဲ့နေသေးလဲ တင့်”

“ဘယ်နဲ့မှ မနေဘူး ကိုကို”

“ဒါဖြင့် ကိုကို ဆက်လုပ်မယ်နော်” “အင်း . . ”

လှမောင်သွင်က ခူးတဖက်ထောင် တစ်ဖက်
ထောက် အနေအထားပြင်လိုက်ပြီး သူမ၏ ညာဖက်
ခြေထောက်ကို ဆွဲမြှောက်ပစ်လိုက်သည်။ မာလာတင့်
ပက်လက် တစ် စောင်းလေးဖြစ်သွားသည်။ နို့အုံတွေကို
လိမ်ညှစ်သလို ဖြစ် သွားသည့်အတွက် နို့အုံကြီးတွေမှာ
အစွမ်းကုန် ဆူဖျိုး မောက်ကြွလာသည်။

လှမောင်သွင်၏ လက်က အသံယားစရာ ကောင်း
သော သူမ၏ နို့အုံကြီးများကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆုတ်ကိုင်
ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း ပီ၍ လိုးလိုက်သည်။

“ဗျစ် . . ဖွတ် . . ပလွတ် . . ဟင်း . . အိုး . . အိုး

. . ဆောင့် . . ဆောင့် . . ကိုကို မြင်ကောင်းလာပြန်ပြီ”

ဟန်ချက်ညီညီနဲ့ အချက်နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက်
မနားတမ်း ဖိဆောင့်လိုက်ပြန်တော့ တင့် နှုတ်ဖျားက စကား
လုံးတွေ ပွင့်ဟလာပြန်သည်မို့ လှမောင် သွင် က
စိတ်ရှိလက်ရှိ ဖိဆောင့်လိုက်ပြန်သည်။

မာလာတင့်၏ စောက်ပတ်အတွင်းသားများသည်
လှမောင်သွင်၏ လီးကြီးကို တအားဆွဲဆုတ်ထားသလို
ဖြစ်နေပြန်သည်။

လိုးဆောင့်ရသည်မှာ အရည်များဖြင့် ဖီးဖီးပိုင်ပိုင်ရှိ
ကာ အရမ်းကို အရသာရှိနေသည်။

လှမောင်သွင်က ဆောင့်နေဆဲ တန်းလန်းမှာပင်
သူမ၏ စောက်ခေါင်းထဲတွင် နွေးကနဲ တစ်ချက် ခံစားလိုက်
ရသောအချိန်တွင် . .

“အား . အား . အင်းဟင်း . . ကောင်းမှကောင်း
လှချည်လားကိုကိုရယ် . . ဟင်းဟင်း . . ”

ဆိုသော မာလာတင့်၏ အသံထွက်လာပြန်တော့
ရာ လှမောင်သွင်က သူမ၏မျက်နှာလေးကို အမှတ်တမဲ့
လှမ်း မျှော်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဝင်းဝါစိုပြေသော မာလာတင့်၏ မျက်နှာလေးသည်

ချွေးစီးလေးတွေနှင့် အတူ ပန်းနုရောင်သန်းနေရှာတာကို တွေ့မြင်သတိထားလိုက်မိစဉ်မှာပင် . . သူမ၏ မျက်တောင်လေးများမှာ မှေးစင်း၍ သွားရပါတော့သည်။

လှမောင်သွင်သည်လဲ ငွေးဥကနေ ကျင်တက်လာပြီး လီးချောင်းကြီးတစ်လျှောက် ဆိမ့်ကျင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လှမောင်သွင်က သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ပြီးတော့မယ်ဆို တာကိုသိလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်ထဲ လက်ကျန်အားနဲ့ တအားကို ဖိပြီးလိုးချလိုက်ပါတော့သည်။

“အင့် . . အင့် . . ဟင်း . . ဟင်း”

“အား . . အား . . အီး . . အီး . . ”

လှမောင်သွင်၏ ပါးစပ်က အသံတွေထွက်လာသလို လီးထိပ်ကလဲ ပူနွေးတဲ့ အရည်ပျစ်ပျစ်တွေကို တအားပင် ပန်းထုတ်လိုက်မိတော့သည်။

မာလာတင်ကလဲမှေးစင်းနေတဲ့ သူမ၏မျက်လုံးလေးများကို ဝင့်ပြီး လှမောင်သွင်၏ လည်ပင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး တအားကြီးဖက်တွယ်လိုက်ပြန်သည်။ ဒီအချိန်မှာပင် လှမောင်သွင်ကနောက်ဆုံးအနေနဲ့ သုံးလေးချက်လောက် ဆောင့်ပြီးလိုးပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မာလာတင်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ မှောက်၍ ကျသွားတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား ပူနွေးသော သက်ပြန်လေတွေကို ရိုက်ထုတ်နေကြရင်း မှိန်းနေကြသည်။

အတန်ကြာအောင် မာလာတင်၏ ဗိုက်ပေါ်တွင် မှောက်နေရာမှ လှမောင်သွင်သည် သူမ၏ ဘေးသို့ လှိမ့်ချလိုက်ပြီး နုထွေးတဲ့ သူမ၏ ပါးလေးတွေကို ပွတ်သပ်နေမိပြန်သည်။

အသက်ရှူလိုက်ရင် နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်နဲ့ စီးချက်ကျကျ လှုပ်ရှားနေတဲ့ မာလာတင်၏ ရင်သားနှစ်ဖွားကိုလဲ လှမောင်သွင်က ဖွဖွလေး အုပ်ကိုင် ပွတ်သပ်လိုက်တော့ မာလာတင်က ခါးလေးတွန့်သွားပြီး လှမောင်သွင်၏ ဘက်ကို လှဲလာရင်းက . .

“မောသွားပသား ဟင် ကိုကို . . ”

“ဟင်အင်း . . ”

“ဒီလိုမှန်းမသိလို့ . . သိများသိရင်တော့ . . ဟင်း”

“ဘာကိုလဲ . . တင့်ရဲ့ . . ”

‘အော် . . ခုလိုကောင်းမှန်း မသိလို့သာပေါ့ ကောင်းမှန်းသိရင် ကိုကိုနဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း ယူပစ်လိုက်တယ်’

“အော် . . အင်း . . ပြောရောမယ် . . ”

“အဟုတ်ပြောတာ ကိုကိုရဲ့ . ကိုကိုလုပ်တာ အစကသိပ်နာတာဘဲ နောက်ကျတော့ သိပ် သိပ်ကောင်းလာတာဘဲ . . ”

“ဟုတ်လား . . ”

“အင်း ဟုတ်တယ် . . ကိုကိုရော . . မကောင်းဘူးလားဟင် . . ”

“ဘယ်နဲ့ပြောပါလိမ့်တင့်ရယ် . . ကောင်းလိုက်တာမှ မပြောပါနဲ့တော့ . . ”

“နောက်ဆို တင့်ကို အမြဲတမ်း ကောင်းအောင် လုပ်ပေးရမယ် နော် . . ကိုကို . . ”

“စိတ်ချ နောက်တော့သာ တော်ပါပြီလို့ မပြောနဲ့ နော် . . တင့် . . ”

“ဟင်းဟင်း စိမ်လိုက်လေ . ကိုကိုသာ ငြီးငွေ့သွားပြီး တစ်ခြားဟာတွေနဲ့ ထွက်မကဲနဲ့ . . ”

“ပြောရောမယ် . . တင့်ရယ်”

“တကယ်ပြောတာ ကိုကိုရဲ့ တင့်လေ ကိုကို ကိုတော့ စွဲသွားပြီ . . ”

“ဟုတ်ရဲ့လား . . ”

“အဟုတ်ပြောတာ . . ဟောဒီကိုကို့ ဟာကြီးကို

တင့်ဟာလေးထဲ အမြဲထဲ ထားချင်တော့တာဘဲ . . ”

“ပိုပြန်ပြီ ”

“မပိုပါဘူး . . တင့် တကယ်ပြောတာ . . ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရယ် . . ”

“ရော . . ဒါက ဘာဖြစ်သွားရပြန်တာတုံး”

“ဟိုလေ တင့်နေထိုင် မကောင်း . . ”

လှမောင်သွင်က သူမ၏ ပါးစပ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်ရင်း . .

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောရောမယ့် ကွယ်”

ဤကဲ့သို့ စကားပြောရင်း အမောပြေတော့ တစ်ခါ ထပ်လုပ်ဖို့ လှမောင်သွင်က တွေးမိလိုက်သည်။

“တင့် . . နောက်တစ်ခါ ထပ်လုပ်ရအောင်ကွာဒီတစ်ခါ လေးဖက်ထောက်ပေးကွာ နော် . . ”

“အို . . တင့်မှ မလုပ်တတ်တာဘဲ . . ခုအတိုင်းဘဲလုပ်ကွာ . . ”

“လုပ်ပါတင့်ရဲ့ ကိုကို တအားလုံးချင်နေပြီ ဒီမှာကြည့်ပါလား ကိုကို့ဟာကြီးက မနဲဘူးဖြစ်နေတာ . . ”

“အိုး . . ဟုတ်သားဘဲ . . နဲတာကြီး မဟုတ်ဖူး” မာလာတင့်တစ်ယောက် စကားရောဖေပါရော

(စပါးရော ဖွဲရော)နဲ့ လှမောင်သွင်၏ လီးတန်ကြီးကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။

ဇူးညံ့သော သူမ၏ လက်ဖဝါးထဲတွင် လီးတန်ကြီးက တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ဟန်ရေး မာန်ရေးပြနေသည်။

“ကြည့်စမ်း တင့်လက်နဲ့ တဆုတ်တောင် မကချင်ဘူး စောစောကသာ ဒါကြီးမြင်မိရင် တင့်လန်နေမှာ အမှန်ဘဲ . . .”

“ကဲပါ တင့်ရယ် အချိန်တွေ သိပ်ပြီး နှမြောစရာကောင်းနေပြီ . . .”

လို့ပြောလိုက်တာနှင့် မာလာတင့်က လှမောင်သွင်အလိုကျ ကုတင်ပေါ်မှာ လေးဖက်ထောက်ပေးရှာသည်။

ဒါပေမဲ့ပုံပန်းကမကျတော့ လှမောင်သွင်က မြင်ပေးရရှာသည်။

ခါးလေးခွက်ပြီး ဖင်လေးကို နောက်ကို အသာဆွယူလိုက်တော့ သူမ၏ ခူးနှစ်ဖက်သည်လဲ အနဲငယ်ကာသွားသည်။

ဝင်းဝါသော သူမ၏ တင်သားစိုင်ကြီးများအောက်တွင်တော့ မဲနက်တွန့်လိမ်နေတဲ့အဖွေးတွေနဲ့ စောက်ဖုတ်လေးသည် ပေါင်ဖွေးဖွေးကြီးနှစ်လုံးကြားမှ ထွက်ပေါ်လာ

သည်။

မာလာတင့်၏ ဇောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားလေးများသည် နီရဲပြဲအာကာနေပြီး စအိုဝလေးကလဲ ခပ်စူစူလေးဖြစ်နေသည်။

“ဟာ ကိုကို လုပ်မှာဖြင့် လုပ်တော့ ကိုကိုရယ်”

“နေပါအုံး တင့်ရဲ့ ကိုကို သေချာကြည့်ပါရစေ”

“မကြည့်နဲ့ ကိုကို . . . တင့်ရှက်လားပြီဗနာ”

မာလာတင့်၏ စကားအဆုံးမှာပင် လှမောင်သွင်က သူမ၏ နောက်ပတ်တွင် ခူးထောက်ပြီးနေရာယူလိုက်သည်။ နီရဲပြဲအာနေသော သူမ၏ အဖုတ်ဝကို လှမောင်သွင်က သူမ၏ လီးထိပ်ကြီးဖြင့် ထိုးထောက်ထားလိုက်ပြီး လက်တဖက်က ခါးပေါ်မှာ အားပြု တဖက်က သူမ၏ ပုခုံးတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး လှမောင်သွင်သည် မာလာတင့်၏ ဇောက်ခေါင်းထဲသို့ သူမ၏လီးတန်ကြီးကို ဖိ၍ လိုးသွင်းလိုက်တော့သည်။

“ဗျစ် . . . အား . . . အမလေး ကိုရယ်”

ဟုအော်ပြီး မာလာတင့်၏ ခေါင်းလေးက ခေါင်းအုံးပေါ်ကို စိုက်၍ကျသွားသည်။

“မြေးမြေး လုပ်မှပေါ့ ကိုကိုရယ် တင့်သေရချည်ရဲ့”

“ဆောဖီးဘဲတံတံ လို့ပြောပြီး လှမောင်သွင်က သူမ၏ ခါးလေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဝိုင်းကိုင်လိုက်ပြီး အဆုံးထိ နှစ်ဝင် နေသော လီးကြီးကိုဒစ်ဖျားကျွတ်ရုံလေး အသာဆွဲချွတ်ပြီး ပြေးပြေးမှန်မှန်လေး ဆောင်ပေးသည်။

အစိုနီရဲလာပြီဆိုမှ လှမောင်သွင်က သူမ၏ ခါးလေး ကို ကိုင်ပြီး ခပ်ပြင်းပြင်းလေး တစ်ချက် ဆောင့်လို့လိုက် သည်။

“အင့် . . . ဟင်း . . . အင့် . . . ပြွတ် . . . ဖွတ်”

မာလာတင့်၏ နှုတ်ခမ်းဖျားက ညီးသံလေးတွေ ထွက်လာသည်။

တချက်ဆောင့်လိုက်တိုင်း သူမ၏ တင်သားများ သည် လှိုင်းထပြီး တုန်တုန်သွားသလို သူမ၏ နို့လေးနှစ်လုံး သည်လဲ ရှေ့နောက်ဘယ်ညာ ရမ်းခါ၍နေသည်။

ခပ်သွက်သွက်လေးဆောင့်လိုက် အသာအယာ လေး ဖိထိပ်လိုက်နှင့် လိုးဆောင့်နေရင်းမှ သူ့ပုရှား တုန်ခါ နေ သော မာလာတင့်၏ နို့လေးနှစ်လုံးကို လှမောင်သွင်က ဘယ်တစ်လုံး ညာတစ်လုံးစီကိုင်ပြီး ပွတ်သပ်ဆုတ်ခြေရင်း က တင်းကနဲနေအောင် ဆွဲလိုက်ပြီး သူမ၏ ဖောက်ခေါင်း ထံမှ လီးကို ဒစ်ဖျား ကျန်ရုံလေးချွတ်ပြီး အားနဲ့ ပစ်ဆောင့်

၍ လိုးလိုက်သည်။

“ပြွတ် . . . ဖွတ် . . . အင်း . . . ဟင်း”

လှမောင်သွင်အားဖြင့် ပစ်ဆောင့်လိုက်သည်မှာ အ တော်ပင်ပြင်းထန်သွားသလိုမာလာတင့်ခမျာလဲခါးလေး ညွတ်၍သွားသည်။ ပြီးတော့ လှမောင်သွင်၏ လီးထိပ် သည်လဲ စောက်ဖုတ်လေးထဲက အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုထဲကို သိမ်းကနဲ ကျံဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

လီးကြီးထိပ်က ကျင်ကနဲဖြစ်၍ သွားပြီး လှမောင် သွင်၏ ရင်တွေ လှိုက်ကနဲ တုန်သွားအောင် ခံစားလိုက် ရသည်။

“အား ဟား . . . အီး . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ဟင်း”

“နာသွားပြန်ပြီလား တင့်ရယ် . . .”

သူမ၏ တင်ပါးတွေကိုပွတ်သပ်ဆုတ်ချေရင်း လှ မောင်သွင်က တယုတယပေးလိုက်သည်။

“အင့် . . . အာ . . . ပ . . . အင့် . . . မနာဘူး ကိုကို အင့် . . . ကိုဟာကြီးက အကြီးကြီး ဟင်း . . . ရင်ထဲကို သိမ် ကနဲနေသွားတာဘဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုကို ဆက်လုပ်မယ်နော် . . . တင့်”

“လုပ် . . . လုပ် . . . တင့် တအားကောင်းလာပြန်

ပြီ ကိုကို အိုး အိုး . . ဟီး အင့် . . ”

သူမ၏ စကားမဆုံးခင် လှမောင်သွင်က ခပ်သွက်သွက်လေး ပင်ပုပ်ဆောင်လိုက်သည်။ သူမကလဲ အလိုက်တင့်ဖင်လေးကို ကော့ထောင်ပြီး နောက်ကို ဆုတ်ဆုတ်ပေးနေတော့ လှမောင်သွင်မှာ အရသာတွေ ထူးကဲ၍ နေရသည်။

လီးကြီးထိပ်ကို ပါးစပ်နဲ့ငုံပြီး တစ်စပ်စပ် လိုက်ပြီး ကိုက်ပေးနေသလိုလှမောင်သွင်က ခံစားနေရသည်။ လီးကို ဆွဲထုတ်တော့လဲတင်းနေအောင် လက်နဲ့ ဆွဲညှစ်သလိုမျိုး ဖြစ်ကာ လီးချောင်းတစ်လျှောက်ကို စောက်ပတ်ထဲက ရစ်ပတ် ဆွဲယူနေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ လီးတစ်ချောင်းလုံး ဆိမ်ကျင်၍ လာရသည်။

လှမောင်သွင်တစ်ယောက် စိတ်တွေ အပူမီးထန်လာသဖြင့် သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ လက်နှစ်ဖက် လှိုလှိုသွင်းပြီး အားရပါးရ ဖိဆောင်နေမိသည်။

“ဟင့် . . အင့် . . အား ဟား ဆောင့် ဆောင့် နာ နာ အား ဟား . . . အိုး အမလေး . . လေး . . ”

မာလာတင့် အားမလိုအားမရ သံများသည် အခန်းထဲမှာ ဆူညံ၍ နေသည်။ လှမောင်သွင်ကလဲ စိတ်ကို လွှတ်

ပေးပြီး တအားကြုံး၍ ဆောင့်လှိုင်းနေသည်။

မာလာတင့်သည် ခါးလေးခွက် ခေါင်းလေးမော့ ဖင်လေးကော့ကော့ပြီး နောက်ကိုတအားပစ်ပစ် ဆောင့်ပေးနေရှာသည်။

တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်တိုင်း ခေါင်းလေး ခါရမ်းပစ်လိုက် ဖင်လေးကို ကော့ထောင်ပေးလိုက်နှင့် ဇီးချက်မှန်မှန် လှုပ်ရှားနေသလို သူမ၏ အသက်ရှူသံများသည်လဲ ကလွန်ပင်ပြင်းထန်၍ နေသည်။

အလိုက်သင့်မော့လာသော ခေါင်းလေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ပြီး ပွတ်သပ်ပေးရင်းက တစ်ခါ လှမောင်သွင်က သူမ၏ နို့တွေကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ သူမရဲ့ နို့သီးလေးတွေကိုလဲ ကိုင်ကောင်းကောင်းနဲ့ကိုင်ပြီး ချေမှုပေးလိုက်တော့ . .

“အား . . ဟား . . ကိုကိုရယ် ဟင်းဟင်း နှိုး” ဖင်လေးကို ရမ်းခါပစ်လိုက်သလို ပါးစပ်ကလဲ ပြီးပြုလိုက်ပြန်သည်။

“အား ဟင်း ဟင်း တကယ်ဘဲ အီး . . ကိုကိုဟာ ကြီးက အကြီးကြီးဖြစ်လာပြီ။ တင့်ရဲ့ အထဲမှာ ဒုတ်ကြီးနဲ့ ထိုးထားတဲ့အတိုင်းဘဲ ဟင်း အင်း . . ဟင်း . . ”

သူမရဲ့စကားကြားရတာနဲ့ လှမောင်သွင်က သူမ၏ လီးကြီးကို တဝက်သာသာဆွဲ၍ ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဖြူဖွေးသော အရည်တွေစိုရွှံ့နေသော လီးတန်ကြီးသည် ကြီးသထက် ကြီးနေပြီး မာတာကလဲ သံချောင်းအတိုင်း ဖြစ်၍နေသည်။ အကြောတွေကလဲ အပူဖူ အထစ်ထစ်နဲ့ ခဲတ်လုံး လောက်ရှိကာ အထင်းသားဖြစ်နေသည်။

ထုတ်ကြည့်လိုက်ကဲ့လီးတန်ကြီး တဝက်သာသာကို မာလာတင်၏ စောက်ခေါင်းလေးထဲကို ပြန်၍ ဖိသွင်းလိုက်တော့ အတွင်းကို ဗြူးကနဲ ပြန်၍မဝင်ဖြစ်ကာ သူမ၏ စောက်ပတ် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေသာ အတွင်းသို့ ခွက်ဝင်သွားကာ လီးကြီးကတော့ မဝင်ဘူးဖြစ်နေသည်။

လှမောင်သွင်သည် အသက်ကို တစ်ဝကြီးရှူလိုက်ပြီး သူမ၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားပြု၍ ဆွဲကာ အားကုန်ကြီး၍ ဆောင်ကာ လှီးသွင်းလိုက်သည်။

“ဗျစ် . . ဗျစ် . . ဟင် . . ဟင်း . ဟင်း”

သည်တော့မှပင် လီးတန်ကြီးက သူမ၏ စောက်ပတ်လေးကို အတင်းထိုးခွဲ၍ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

လှမောင်သွင်၏ စိတ်များသည် အတော်ပင် ပြင်းထန်၍ လာရသလို သူမ၏ တကိုယ်လုံးမှာလဲ တဆတ်ဆတ်

ကုန်၍နေသည်။

ဆောင် . . ကိုကို ဆောင် . . နာနာဆောင် . . တင် . . အင်း . ကောင်း . . ကောင်း . . အားယား နို့

မာလာတင်စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ပေ။ လှမောင်သွင်၏ ဆောင့်ချက်တွေအောက်တွင် သူမ၏ အသံမှာပျောက်ကွယ်သွားပြီး ခေါင်းက ငိုက်စိုက်ကျသွားပြန်သည်။

သူမ၏ စောက်ခေါင်းထဲမှ ပူနွေးသော အရည်များက လှမောင်သွင်၏ လီးတန်ကြီးကို ဖျန်းကန်လာ၍ ထိကြသည်။

သူမ၏ စောက်ခေါင်းထဲမှ အသားလေးများသည် လီးချောင်းကြီးကို တစစ်စစ်ဆွဲယူနေကြသည်။ လှမောင်သွင်တစ်ယောက်လီးချောင်းကြီးနှင့် စအိုဝတပါ ကျင်ဆိမ့်လာသည်။

လှမောင်သွင်သည် ပြီးချင်လာပြီဖြစ်သဖြင့် မာလာတင်၏ တင်ပဆုံတဖက်တချက်ဘေးဘက်ကနေပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်ကာ အားကုန် လေးငါးဆယ်ချက် လောက် ဆောင့်လိုက်ရင်း လီးတန်ကြီးထိပ်က သုတ်ရေများကို တပြွတ် ပြွတ်ပန်းထဲလိုက်ကာ သူမ၏ ကျောပေါ်သို့

မေးတင်ကျသွား လေတော့ရာ နှစ်ယောက်သား အိပ်ယာပေါ်သို့ မှောက်ရက်သား ကျသွားရပါတော့သည်။

“အား . . ဟား . . ဟင်း . ဟင်း . ကောင်းလှချည်လား တင့်ရယ် . .”

ဟူ၍ပင် လှမောင်သွင်တစ်ယောက် ငြီးတွားလိုက်ရပါတော့သည်။

xxxxx

လှမောင်သွင်တစ်ယောက် တရေးနိုးလာတော့ အိပ်ခန်းထဲမှ နာရီကိုလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သန်းခေါင်ကျော် (၂)နာရီရှိပြီဖြစ်သည်။ တရေးအိပ်လိုက်ရသဖြင့် လူငယ်ပီပီ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်၍နေသည်။ သူ၏ဘေးကို ကြည့်လိုက်တော့ မာလာတင့်မှာ ကိုယ်လုံးတီးလေးဖြင့် အိပ်မောကျ၍နေသည်။

မာလာတင့်ကိုကြည့်၍ နေရင်းမှပင် လှမောင်သွင်၏ လီးတန်ကြီးသည် ထောင်မတ်၍လာကာ လုံးချင်စိတ်တွေ့ပြင်ပြု၍လာခဲ့သည်။

မာလာတင့်မှာ မောမောပန်းပန်းဖြင့် ရေြပစ်လက်ပစ်လေးအိပ်ပျော်၍နေပြီး ဟောက်သံလေးများပင် သဲ့သဲ့ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လှမောင်သွင်သည် မာလာ

တင့်ကို မနိုးရက်ပြန်တော့ . . .

ထိုအချိန်မှာပင် လှမောင်သွင်၏ ရမက်စိတ်တွေက မာလာတင့်၏ ကိုယ်လုံးတီးလေးကြောင့်ပင် ပြင်းထန်၍ လာခဲ့ရသလို ဆီးသွားချင်စိတ်ကလဲပြင်းပြလာသဖြင့် လှမောင်သွင်သည် အိပ်ယာပေါ်မှ လူးလဲထကာ သူ၏ပုဆိုးကို လှမ်းဆွဲ၍ယူကာဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အိမ်သာထဲသို့ရောက်သောအခါတွင် လှမောင်သွင်က ဆီးသွားလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ လီးတန်ကြီး တစ်ချောင်းလုံးနှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးကို ရေဆေး၍ ပွတ်သပ်ကာသန့်စင်လိုက်သည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်လိုက်ကာမှ သူ၏ လက်နှင့် ထိတွေ့မိပြီး သူ၏လီးတန်ကြီးမှာ ပို၍ပင် မာကြောလာရသည်။

ပြီးတော့မှ လှမောင်သွင်သည် နောက်ဖေးဖက်မှ ထွက်၍လာကာ သူ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်၍လာခဲ့သည်။

“အင့် . . .”

“အို . . .” “ဟာ . . .”

လှမောင်သွင်သည် မြင့်မြင့်သူ၏ အိပ်ခန်းရှေ့သို့ တရောက်တွင် အိပ်ခန်းထဲမှ ပြူးကန်ထွက်၍လာသော မြင့်

မြင့်သူနှင့်ဝင်၍ တိုက်မိတော့ရာ လဲကျမတတ်ဖြစ်၍ သွားသောမြင့်မြင့်သူ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လှမောင်သွင်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်း၍ ဆွဲကာ ပွေဖက်လိုက်ရာ . . သူမလဲကျသွားမှာ စိုးရိမ်သည်စိတ်က လွန်ကဲကာ အားဖြင့် ဆွဲ၍ ဖက်လိုက်သဖြင့် မြင့်မြင့်သူသည် လှမောင်သွင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ပင် ရောက်ရှိသွားပြီး သူမကလဲ လဲကျသွားမှာစိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် လှမောင်သွင်ကို အတင်းပင် ဆွဲ၍ဖက်ထားမိလိုက်သည်။

ထိုအခါတွင်တော့ ညဝတ်အင်းကျီပါးပါးလေးကို ဝတ်၍ထားသော မြင့်မြင့်သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်းသည် လှမောင်သွင်၏ အောက်ပိုင်းနှင့် အတင်းပင်ဖိကပ်မိတော့ရာ ပုဆိုးတွင်းမှ ထောင်မက်၍ နေကာ မာကြောလှသော လှမောင်သွင်၏ လီးတန်ကြီးသည် မြင့်မြင့်သူ၏ ညဝတ်အင်း ကျီပါးလေးအောက်မှ ဘာမှ အခုအခံမပါသော စောက်ဖုတ် မို့မို့ ဖေါင်းဖေါင်းလေးကို ကျကျနနကြီးပင် ထိထောက်မိ တော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုလုံးမှာ ဖိန်းရိန်း၍ သွားရပြီး လှမောင်သွင်က ထိတွေ့လိုက်ရသော အတွေ့ကြောင့်ပင် ညဦးက သူတွေ့မြင်ခဲ့ရသော မြင့်မြင့်သူ

၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အမှတ်ရမိလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ၏လီးတန်ကြီးကလဲ နုအိလှသော မြင့်မြင့်သူ၏ စောက်ဖုတ်လေးကို တွေ့၍ နတော့ လီးတန်ကြီး မှာ တစ်ထက်တစ် ပို၍ပို၍ မာကြောကာလာသည် . . မြင့်မြင့်သူကလဲလှမောင်သွင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်သည့်အလား အတင်းပင်ဖက်ထားသည်။

လှမောင်သွင်သည် သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ မြင့်မြင့်သူကို တပ်မက်စွာဖြင့် ငုံ့၍ကြည့်မိသည်။

အရပ်ကမနိဓိမမြင် နက်မှောင်ပြီး ပါးလျှားဝေနေတဲ့ဆံပင် မျက်နှာလေးက သွယ်သွယ် ဝင်းဝါစိုမြေတဲ့ အသား လေးနဲ့လိုက်ဖက်ညီစွာ သူမ၏ မျက်နှာလေးသည် လှပသန်စင်၍နေသည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းကပင် လှမောင်သွင်၏ မြင့်မြင့်သူအပေါ် တပ်မက်စိတ်များသည် ပြင်းထန်၍ လာရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်လှမောင်သွင်၏ အင်းကျီမပါသော ဖုထစ်နေသည့် ရင်အုံကြီးတွင် အပ်၍ထားသော မြင့်မြင့်သူ၏ မျက်နှာလေးသည် တဖြေးဖြေး မော့၍လာသည်။

ရိုဝေ၍ ရမက်ခိုးတွေဝေနေသော မျက်လုံးလေး

တွေက စူးရှတောက်ပြောင်စွာဖြင့် လှမောင်သွင်၏ မျက်လုံး
တွေကို စိုက်၍ကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ နှုတ်ခမ်း
လေးနှစ်လွှာက ဒေါင့်စွန်းအသားလေးများ တွန်း၍သွားရာ
မှ ဟ၍လာသည်။

လှမောင်သွင်၏ မျက်နှာသည် သူမ၏ မျက်နှာ
လေးဆီသို့ ငုံ့၍ဆင်းလာရာမှ ဖြူဖွေးနုနယ်သော သူမ၏
နဖူး ဆံစပ်လေးကို ရှိုက်၍ တချက်နမ်းလိုက်ပြီးမှ လှ မောင်
သွင်၏ နှုတ်ခမ်းများသည် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများပေါ်သို့
ဖိကပ် စုပ်နမ်းလိုက်တော့သည်။

မြင့်မြင့်သူတစ်ယောက် ပိုင်စိုးနှင့် အိမ်ထောင် ကျခဲ့
သည်မှာ တနှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ပိုင်စိုးနှင့် မြင့်မြင့်သူတို့
စ၍ အိမ်ထောင်ကျပြီး (၆)လမျှအကြာတွင် ပိုင်စိုးက
ဝင်္ကံပူသို့ အလုပ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင်
ပိုင်စိုးနှင့် မြင့်မြင့်သူ ခွဲခွာခဲ့ရသည်မှာ (၆)လနီးပါးပင်
ရှိ၍နေခဲ့ရချေပြီ။

အိမ်ထောင်ရေးသူခ ကာမအရသာတွေ အနိန့်
ကောင်းဆဲမှာပင် ယောက်ျားနှင့်ခွဲခွာသွားခဲ့ရသော မြင့်မြင့်
သူမှာ မာလာတင်နှင့် အသက်ချင်းတူတူဖြစ်ကာ အသက်
(၂၀)နှစ်သာရှိသေးသည်။

ပြီးတော့ မာလာတင်တို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်
လာပြီး လိုးကြတော့မည်ဆဲဆဲတွင် လှမောင်တစ်ယောက်
အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ကာ နောက်ဖေးဖက်သို့သွားပြီး သူတို့၏
အိပ် ခန်းဆီသို့ ပြန်လာသည်ကို သိလိုက်ရသော မြင့်မြင့်သူ
တစ်ယောက်သွေးသား ယောက်ျားလွန်းနေသော
အချိန်ဖြစ်၍နေသဖြင့် လှမောင်သွင်တွေ့မြင်အောင်
မြင့်မြင့်သူသည် သူမ၏ ကိုယ်လုံးကို ပရိယာယ်ဖြင့်
အဝတ်တွေချွတ်၍ ပြခဲ့သည်။

ထို့နောက် လှမောင်သွင်တစ်ယောက် သူ၏ အခန်း
ထဲသို့ ပြန်သွားပြီး မာလာတင်နှင့်အားပါးတရကြီး လိုးနေခဲ့
စဉ်တွင်လည်း မြင့်မြင့်သူသည် သူတို့၏ အခန်းရှေ့သို့
အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းတံခါးရှိ လက်ကိုင်ဖု
ကို ကိုင်၍ လှည့်ကြည့်ရာ လော့ချထားခြင်းမရှိ၍ အလွယ်
တကူဖွင့်၍ ရနိုင်မှန်းသိပေမဲ့လဲ မြင့်မြင့်သူက တံခါးကို
ဖွင့်ဟ၍ အထဲသို့ မကြည့်ရဲ။ သူမ၏လက်လေးကို
လက်ကိုင်ဖုပေါ်မှခွာကာ ပိတ်ထားသော တံခါးကို
ကျောလေးကပ်၍ တံခါးရှေ့မှ မခွာ နိုင်ဘဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒီတော့ အထဲမှအသံတွေကို အတိုင်းသား ကြားနေ
ရသည်။ မြင့်မြင့်သူတစ်ယောက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး

ပေါက် ကွဲလွင့်စင်၍ ထွက်လုမတတ် ခံစားခဲ့ရသည်။ တညလုံး အိပ်၍ မရခဲ့ စောစောက လှမောင်သွင်အပြင် ထွက်လာတာကို သိလိုက်ရတော့ တံခါးဝမှ အသာ စောင့်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သား ဝင်၍ တိုက်မိကြတော့သည်။

နှုတ်ခမ်းချင်းထိလိုက်မိသည့်အချိန်မှာပင် မြင့်မြင့် သူ၏ နှုတ်ခမ်းတွေက လှမောင်သွင်၏ နှုတ်ခမ်းတွေကိုစ၍ ဖိကပ်ကာစုပ်နမ်းသည်။ ပြီးတော့ မြင့်မြင့်သူ၏ ဆီးခဲ လေးက လှမောင်သွင်၏မာကြောလှသော လီးတန်ကြီးဆီ သို့ အတင်း ဖိကပ်ပေးမိသည်။ သူမ၏ လက်တစ်ဖက်က လှမောင်သွင်၏ ခါးကြီးကို မလွှတ်တမ်းဖက်ပြီး ကျန်လက် တဖက်က လက် ဖဝါးနုနုလေးဖြင့် သူ၏ ကျောပြင်ကြီးကို ပွတ်သပ်၍ ပေးနေသည်။

ပြီးတော့ မြင့်မြင့်သူက လီးတန်ကြီးဘေးဖက်သို့ သူမ၏ မျက်နှာလေးကို ရွှေ့လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို ဟကာလီးတန်ကြီးကို ဘေးတိုက် သူ၏ နှုတ်ခမ်း နှစ်ဝှားကြားသို့ သွင်းလိုက်ရာက သူမ၏ သွားလေးတွေဖြင့် လီးတန်ကြီးကို တဖက်ဖက် ယုံ့နာအောင် လိုက်၍ ကိုက်လိုက်သည်။

“အ . . အီး . . ဟင်း . . သူ . . သူရယ် . . ”

လီးတန်ကြီးအရင်းမှ အဖျား . . အဖျားမှ အရင်း တိုင် လေးငါးကြိမ်မျှ ကိုက်ပေးလိုက်တော့ လှမောင်သွင်၏ လီးတန်ကြီးမှာ အဆမတန် ထွားကြိုင်း၍လာသည်။ မြင့်မြင့် သူသည် လှမောင်သွင်၏ လီးတန်ကြီးကို အားရ ကြေနှပ်စွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ မတ်တတ် ထ၍ ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ညဝတ် အင်းကျိပါးလေးကို ချွတ်၍ ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လှမောင်သွင်၏ ပါးတဖက်ကို ရွတ်ကနဲနေအောင် နမ်း လိုက်ပြီးမှ သူမ၏ နောက်ဖက်ရှိ ကုတင်စောင်းပေါ်သို့ ကုတင်ပေါ်တွင် ဟန့်လန့်ဖြတ်ကာ ပတ်လက်လှန်ချလိုက် ပြီး ပေါင်နှစ်ဖက်ကို တွဲလောင်းချထားရာမှကား၍ ပေးလိုက်သည်။ လှမောင်သွင်၏ အကြည့်က သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ရောက်၍ သွား သည်။ မြင့်မြင့်သူ၏ စောက်ပတ်ကြီးမှာ အဆမတန် ဖောင်းကား၍နေပြီး စောက်ပတ်ဝမှလဲ စောက်ရေလေးများမှာ တန်းတန်းလေး ဖီးကျ၍ ထွက်နေကြသည်။

“မောင် . . သူ . . သူကို အမြန်လာလို့ပါတော့ သူ . . သူ မနေနိုင်တော့ဘူး ဟင်း . . ”

သူ့မစကားမဆုံးမှီမှာပင် လှမောင်သွင်က သူမ၏
စောက်ပတ်ဝသို့ လီးတန်ကြီးကိုတေ့ကာ အားဖြင့်
ဆောင့်၍ တချက်တည်း အဆုံးဝင်အောင် လိုးချလိုက်
သည်။

“အင့် . အ . . ဟင်း . . လုပ် . . လုပ် ရပ်မနေ
နဲ့ ဆောင့် . ဆောင့် . . ပြတ် . . ဖွတ် . . အင့် ဟင့် . .
ကောင်း . . ကောင်းလိုက်တာ . . မောင်ရယ် ဆောင့်
. . ဆောင့် သူသူ စောက်ပတ်ကြီးကွဲသွားအောင်သာ
ဆောင့်လိုက်စမ်းပါ . . ဟင်းဟင်း . . ဟင်း . . ”

မြင့်မြင့်သူတစ်ယောက် အားပါးတရ ဆောင့်၍ လိုး
နေသော လှမောင်သွင်၏ လိုးချက်များအောက်တွင်
ခါးလေး ကော့လိုက် ဖင်ကြီးတွေကြွလိုက် ကျောလေး
ကော့လိုက်ဖြင့် လူးပျံ့နေရရှာပါတော့သည်။

xxxxxx

ပြီးပါပြီ